

(76) IEVENTYRETS DAGER

*Ola er klar for sin siste vandring, lykkelig
vitende om egen utilstrekkelighet*

Mel.: Jeg lagde meg så silde

I eventyrets dager var himlen høy og vid
og solen bragte liv i mine lier.
Jeg var den djerpe ridder i overmotets tid
og fulgte alle hemmelige stier.
I leia oppi lia lokker huldra...

I eventyrets dager drev vinden på min eng
og rugget mine aks og mine spirer,
og sang i mine lengsler og spilte på min streng,
som ettertanken pryder og forsirer.
I leia oppi lia lokker huldra...

I eventyrets dager gikk visen i min skog,
den gang jeg gikk der trygget og fortrøstet.
Jeg sang et vers for jorden og furen bak min plog,
og et for all den grøde jeg har høstet.
I leia oppi lia lokker huldra...

Og eventyrets dager, de lever i meg enn` ,
de vender seg og danser i mitt minne.
Jeg vandrer i min sfære og vet for visst at den
forlater aldri tanken noensinne.
I leia oppi lia lokker huldra...

(77) FREMMED FUGL LUNDE

*Ola registrerer skepsis til de fremmede fugler
som trekkes til våre kyster*

Mel.: Alle fugler

Om jeg så skal velge en fugl, velger jeg meg Lunde,
fremmed som en fjern mogul / strandet hist på Runde,
klamret fast i knaus og koll, kaldt og steilt i vindens fold,
rede uten vern og voll, ingen, ingenlunde.

Undres hva ditt opphav er, Lundefugl i berget?
Ingen her har slike fjær, dette kan vi sverge.
Hvorfor søkte du så hit? Her er bare savn og slit.
Tror du at du har vår lit, vennlighet og verge?

Majestetisk fargerik / i en værslitt flenge.
Tro kan skape himmelrik, også i terrenget.
Hav og rede fra og til, lykkelek og skjebnespill,
men om Gud og silda vil, blir han her vel lenge.

(78) ODELS-ODE

Ola besynger odelsbarnet og slektens lange linje

Mel.: Greensleeves (eng. trad.)

Du kjære barn på din vei i tiden,
det er deg gitt et særskilt gagn
om dagen her og i dager siden
som kilde for syn og sagn:
Grønne lier og gule enger
og fjæresteiner mot vidstrakt fjord,
skog og slette og mye lenger
er dette med rette din jord. >>>

Og disse tufter har slekten ryddet
med tro og tanke, stein på stein,
og vi har sunget og lekt og lyttet
til visen fra denne egn:

Grønne lier og gule enger
og fjæresteiner mot vidstrakt fjord,
skog og slette og mye lenger
er dette med rette din jord.

Om tider skiftes og vinder vendes
og livet gir deg det andre kinn,
på hedersverket skal godfolk kjennes
og visen er tidløs din:
Grønne lier og gule enger
og fjæresteiner mot vidstrakt fjord,
skog og slette og mye lenger
er dette med rette din jord.

(79) BEVINGEDE ORD I FARTA

*Ola leker seg med kloke ord og lar de fly i
enger enn langt*

Mel.: Den uheldige mannen

Alle gode ting er tre, d' er verre med den fjerde,
kunnskap er den beste bør jeg ikke gidder bære,
lykken står den kjekke bi med brodden høyt i været,
alle gode ting er tre.

Her er ingen kjære mor, hun svermer om din fader.
Har du perler for ditt svin så samle dem i lader.
Askeladdens glohaug holder firetusen grader.
Her er ingen kjære mor.

Alle hjerter gleder seg og stiller opp i skruden.
Deilig er den himmel blå, og brudgommen og bruden.
Tiden leger alle sår, men kleber seg til huden.
Alle hjerter gleder seg.

Klok av skade blir man syk når uhellet er ute.
Alle fugler vokser til og kakker på din rute.
Gode, gamle eventyr blir snipp og snapp og snute.
Klok av skade blir man syk.

Har du høystakk får du nål, men tråden må du skaffe.
Har du satt deg høye mål så blåser dommer'n straffe.
Har du bukt og ender er det mye som skal klaffe.
Har du høystakk får du nål.

Felles skjebne, felles trøst og ingen andres lykke.
Tvillingpar med trebein kan benytte samme krykke.
Snille krokodille, gi meg tårene som smykke!
Felles skjebne, felles trøst.

Jeg vil ha det siste ord, jeg har jo alt det første.
Du kan bære hanekam, men jeg vil være børste!
Liten tue, store lass, og vokt deg for det største!
Jeg vil ha det siste ord!

(80) KOM, DU VESLE TÅRE

Ola erfarer at sorg med tiden viker for kjærlige ettertanker

Mel.: Fola Fola Blakken

Kom, du vesle tåre, legg deg varsomt på mitt kinn,
minn meg mykt om vennen min, og dager som var våre.

Kom, du vakre minne, ettertidens blå bukett,
slik en blomst har ingen sett, den ligger dypt her inne.

Kom, du varme tanke, god din nærhet, rikt ditt monn.
Vern og varm min nakne ånd selv hist på vide vanke!

Kjære, jeg fornemmer: alt som skjedde, alt som var
gir med tiden gode svar, en skatt i mine gjemmer.

(81) RO-RO TIL FIKSESKJÆR

Ola møter fikserne som tilbyr enkle løsninger ... og lønnsomme?

Mel.: Ro-Ro til fiskeskjær

Ro-ro til Fikseskjær, alt du ønsker fikses der,
en til en, og to til to,
tre til fire og fem som dro
på smøretur til Mexico.

Ro-ro til Lurumlei, dette er den brede vei,
en til en, og to til fem,
noen kommer seg aldri hjem,
men du kan gå for storeslem.

Ro-ro til Hvitevask, du blir ren om du er rask,
en til en, og to til seks,
du kan glemme enhver korreks,
med tiden blir det ren refleks.

Ro-ro til Lånevik, dette er ditt himmelrik,
en til en, og to til sju,
dette lån er et salig «clou»
med rente som en hellig ku.

Ro-ro til Lottoli, uten flaks og lureri,
en til en, og to til ti,
lykken står alle bier bi,
så flittighet er din magi.

Ro-ro til Lissomland, alt er lov og alt går an,
en til en, og to til tolv,
her er slett ingen protokoll
for ærlighet og rock'n roll.

(82) BABELS BARN

Ola erfarer hvor lett det er at vi snakker forbi hverandre

Mel.: Å var jeg en sangfugl

Det hendte i Babel en gang i sin tid
at mennesker skiltes i stridenes strid;
i vest og i øst og i syd og i nord
fornektet de alle de øvrige ord. >>>

De reiste fra stedet og tårnet det falt,
og fant sine lender og land overalt,
og styrte og levde i fjære og flo
med plapper og prat ingen andre forsto.

Og en snakker omvendt, hva ingen forstår,
da baker du snakkvendt om dagen i går,
og en holder tale på tus'ner av ord
for bare å si han er drabelig stor.

Og no'n snakker til deg på engelsk og fransk,
en nordmann vil hevde han nesten er dansk,
en svenske vil ventelig svare på svensk
og hver labbelenser er stolt labbelensk ...

(83) PÅ FERDAFOT

*Ola reiser for å være underveis, det er dette
det dreier seg om*

Mel.: Eg veit ei lita jente

Jeg vandrer over engene og finner meg et spor,
det går et gammelt dyretråkk mot heia.
Her er så mange trinn å trå,
det er bestandig mål å nå
for den som er på ferdafot i leia.

Det krongles til i tråkket her av røtter, kratt og stein,
jeg tenker det er veidemannens snare,
men også at det vel er slik
som vanlig er i krok og krik
for den som er på ferdafot i faret.

Det åpner seg et skue her mot eventyrets rand,
det står et gammelt hvile-tre på heden,
og fjernt i vest et fiskevann,
der venter vel en fergemann
på den som er på ferdafot i leden.

Så går jeg hit, så går jeg dit om lykken står meg bi.
Det synger vakre viser hist i lia,
og det er plass i Frenderes kor
og alltid legges nye spor
for den som er på ferdafot i tida.

(84) VOKSENOPPLÆRING

Ola hører om et populært kurs for målrettede mennesker

Mel.: Kjære du mi Randi

Kjempesleng med albu' er viktig å lære,
dette må trenes fra morgen til kveld!
Øvelsen vil bringe deg heder og ære,
goder og grøde og framgang og hell!
Klatre din stige, slipp ingen forbi!
Hold på fullstendig kontroll og regi!
Om du blir stemplet som drone og dreng,
gir du din albu' med drabelig sleng!

>>>

Grafsegrep med klister på rundtur i kassa
krever perfekt konduite og sjarm!
Aldri har vel noen som gikk her og vassa
endt opp som annet enn ynkelig arm!
Trim dine fingre og smør dine smil,
det å bli best er et spørsmål om stil!
Trenger du mer enn den bonus du fikk
finnes finanskurs med akrobatikk!

Sidesprang med tilløp er avreagering,
innsatsen liten og premien stor!
Vokt deg for et pliktløp med bånd og formering!
Trå ikke barbent der brennesler gror!
Slipp ingen inn i ditt innerste skall,
der er kun du og ditt liv er et kall!
Vel kan du få deg en drab'lig bekomst,
stikk da som bien til enda en blomst!

(85) FØLGESVENNEN

*Ola er overbevist om at en usynlig,
men absolutt kraft bærer ham fram*

Mel.: Mustalainen

Følgesvenn og kraft i mine spor,
bær meg fram i ferdens ville kor!
Gjør som sist, du strøk meg over kinn
og ble ånd og kjerne i mitt sinn!

Pek min vei og vis meg hvor jeg skal!
Gi meg bluss og ild når jeg er kald!
Nynn meg trygg når natten faller på!
La ditt ord og milde vilje rå!

Gi meg ror når livet er et hav!
Gi meg akt ved vugge og ved grav!
Gi meg tegn når jeg skal møte deg,
vind i strå er mer enn nok for meg...

(86) RALLAR-KALLE

Ola minner oss om slietene som bygget dette landet

Mel.: Bland de svarta fjällen

Rallar-Kalle og hans fire-strengers venn
spilte opp på torget når han trengte spenn,
grå og ragget, men energisk,
med sitt publikum på slep
og en ros'malt ukulele i sitt grep:

*«Fyra strängar på min krympade gitar
är dom enda verktyg rallaren har kvar;
fyra strängar som skall klinga
om den nya väg i nord
och om kampen för en säng och mat på bord.*

*Strängen överst vill jag kalla för min bas.
Och här är en sträng för glädje och kalas.
Där i mitten finns en lurvig sträng
för karlatag og gräl.
Och den tunnaste där nere är min själ.»*

Rallar-Kalle og hans fire-strengers venn
fór herfra og kommer aldri mer igjen.
Ingen leste Kalles tanker,
ingen danset Kalles dans,
men vi synger gjerne rallarvisa hans!

(87) Å VÆRE NOE FOR NOEN

Ola opplever at uselvishet er en belønning i seg selv

Mel.: Blant alle lande

Å være Frende er mer enn ord,
en omsorgstanke for venn og bror,
en sikker tese / som står å lese / i mine spor.

Det er det samme for leg og lærd
at alle skal vi på hver vår ferd
stå rak og vite / og tro og lite / på eget verd.

Den dag du står der som den du er,
ditt sinn har kledd seg i keiser'ns klær,
da er du rede / og godt til stede / som Frende nær.

Det er så enkelt, du er deg selv,
en hustrig morgen, en dunkel kveld,
og vet å lytte / og villig flytte / ditt fordomsfjell.

Å være noe i noens liv
foruten forsett og dulgt motiv
er selve verket, et adelsmerke, og korrektiv.

(88) GRØFTEVEVEN

*Ola gir øyeblikksnavn til planter i veikanten,
ikke for den offisielle flora, men som sin
egen sanse-regle*

Mel.: Blåmann, blåmann

Grøftevevens skyttel slår
gode gaver år for år.
Blomstervei så langt i lei.
Bukke-nikke. Nikke-nei.

Navnløs ferd skal ingen ha.
Grøfterose. Hjerteblad.
Ridder-ranke. Sildreflor.
Fagerflette. Friendspor.

Vinden gjør sitt harpespill.
Dåretusse. Vrimmelvill.
Solen synger uten lyd.
Morgenstjerne. Aftenfryd.

Sommersødme. Soleglad.
Engløye. Perlerad.
Grøftevevens skyttel slår
gode gaver år for år.

>>>

(89) DEN DÅRLIGE BESTE

Ola hører at en syk, gammel mann løftes opp av et ungt besøk

Mel.: Hu Lisa hadde så streng en fader

Den gamle Beste var mett av dage
og lei av smerter i ledd og rygg.
Hver skapte dag var en evig plage
så han var motløs og lite trygg.
Han glemte tiden og mistet brillen.
Han satt alene i alt det grå
og søkte roen i grønne piller
og noen røde og noen blå.

Han handlet alltid en dag før helgen
for da kom kanskje en sønnesønn.
Som sin rulator var han på felgen,
da hjalp det godt med en pille grøn.
Til gutten handlet han brus og kake,
en sånn en mykvarm med sukkerstrø.
Han tuslet hjem, men kom snart tilbake,
det er så fort gjort å glemme brød.

Han ventet lenge og sov i stolen
da gutten kom som et sommerpust
med hils fra hjemmet og nytt fra skolen.
Den gamle sukket med alders rust:
- Du har din ungdom, du er i svingen,
du har din fremtid, din beste stund.
Jeg er til overs, meg trenger ingen. -
Da kom det stilt over guttens munn:

- Jeg vet at livet har mange sider,
jeg blir bedrøvet når du er syk.
Men husk da, Beste, at det var tider
da du var lykkelig sterk og myk.
Så gi meg bilder som jeg kan bli i!
Fortell meg livet ditt om igjen!
Jeg trenger deg til å være glad i,
du er min Beste, min Beste-venn! -

(90) HER I URA SKAL VI BO

Ola fryder seg over trassig bosetting på utilgjengelige steder

Mel.: Fritt etter «Hei huskom i hei»

*En gang klorte vi oss alle fast i ura:
Ola Glomstulen, Håvard Hedde,
Mass og Lasse, Bendik og Årolilja,
Pål på haugen, Svarterabben,
nisser og dverge, og den dansende haugkallen.*

*Og for ikke å forglemme:
Anne Knutsdotter, hun som kom fra
«Uren, Luren, Himmelturen,
Steinrøys, Steinrøys, Svelt-i-hel».*

Refreng:

Her i ura skal vi bo til Dovrefjell
ikke holder seg i ro, men ramler selv.
Her i ura skal vi bli til måsan gror
og blir hakaskjegg på Svarterabbens bestemor.

Jeg er Ola fra Glomstulen, bringa mi er heit,
jeg vil by Anne Knutsdotter pølse fra ei geit
og et leie i graset og varmen fra mitt bål,
men hun plukker heller tyttebær med Høne-Pål!
Her i ura ...

Jeg er Bendik på langfart, er kommet hit i natt,
Årolilja har lagt seg og snorker som besatt.
Jeg skal kreve at garden blir like mye min,
men den gamle driver rypejakt på Glitretind!
Her i ura ...

Jeg er Håvard av Hedde og er en grepa kar,
her er nisser og dverge som bygger meg en gard.
Det blir frislepp på TV så lykka di er stor,
om du vinner kan du syng i mitt slavekor!
Her i ura ...

Jeg er Mass, ikke Lasse, for han har gått seg bort.
Vi sku ´ jakte på bjønnen, men finner bare lort.
Men jeg så ´n her i stad og da børsa smalt ved kinn
kom en haugakall med underlige dansetrinn ...

Refreng:

Her i ura skal vi bo til Dovrefjell
ikke holder seg i ro, men ramler selv.
Her i ura skal vi bli til måsan gror
og blir hakaskjegg på Svarterabbens bestemors
bestemor!

(91) DUETT

*Ola overværer et magisk øyeblikk;
to hengivne, hun og han*

Mel.: Här är gudagott att vara

HAN:

Du er solen, du er gleden,
varmt du nærer min skrinne hei.

HUN:

Selv er du min sti på heden,
ett og samme er du og jeg.

HAN:

Du er gitt mitt blikk som gave.

HUN:

Du er rødmen på mitt kinn.

HAN:

Du er rosen i min have.

HUN:

Du er humlegutten min.

>>>

(92) BESTEFAR OG LITEN

Ola opplever magien i et møte mellom bestefar og barnebarn

Mel.: Under bondens aker / Flickan i Havanna

Bestefar og Liten har en verden for seg selv,
hun og han alene i den stille kveld.
Hun har sittet på hans fang, lånt hans briller gang på gang,
rørt hans kinn med kjærlig hånd, likeså hans ånd.

Bestefar og Liten vet at år er tull og tall,
bedre med bokstaver stablet i en trall.
Baller triller, klosser kryr, verden er et eventyr,
attpå til tar Liten frem / kyss og klapp og klem!

Bestefar og Liten vet at melk og brød og grøt
gjør en fin prinsesse stor og sterk og søt.
Det er mye gøy med brød, syltetøy gjør nesen rød.
Tullebuk og hjertevenn / om og om igjen.

Bestefar og Liten, smått er stort og stort er smått
når de leker sammen i sitt eget slott.
Hun har løftet ham til sinns, kronet ham som leke-prins,
slik fikk han sitt hjertes lønn, nyutsprungne skjønne.

(93) LEVE-PÅ-LISSOM

Ola undrer seg over de som nærmest lever av gammel vane

Mel.: Nisser og dverge

Leve-på-lissom, dersom-og-hvis-om...
dagene faller på plass av seg selv,
makelig lene, slett ikke mene
noe som helst slik at ting er på stell.

Leve-på-lissom, dersom-og-hvis-om...
Noen har tenkt hvordan dette skal gå.
Vit at Vårherre, han er dessverre
opptatt med verden og alle de små.

Leve-på-lissom, dersom-og-hvis-om...
uflaks og dill-dall og regnvær og skatt.
Kaffen er lunken, alt går på dunken,
alt bare butter som skulle gått glatt.

Leve-på-lissom, dersom-og-hvis-om...
Du er en brikke, men hvor er ditt spill?
Sitter med geipen, snørøra og sneipen,
fem flate øre og tre sure sild.

Leve-på-lissom, dersom-og-hvis-om...
har ikke mening og slett ikke mål.
Hiv deg fra køya! Der over trøya
har du ditt vett og en vilje av stål!

Leve-på-lissom, dersom-og-hvis-om...
Jobben er din, du er skipper og los!
Utenom vettet trengs bare dette:
Vennskap og omsorg og tillit og kos!

(94) POLKA ELLEVILL

Ola hiver seg ut i uforglemmelig livsutfoldelse

Mel.: Husmannspolka

Dansen den går over tidenes eng! Tralala! Tralalala!
Lekende linjer og vers og refreng! Tralalalalala!
Vi synger for blomster og bier og slikt
og svever og svermer i viser og dikt!
Og tro bare ikke at dette er plikt! Tralalalalala!
Her er polka ellevill, polkajenters sæle spill,
polkagutter iler til og dansen går i blodet!

Hopp i kalosja`n og få på deg seil! Tralala! Tralalala!
Er du i tvil bare se deg i speil! Tralalalalala!
La tanker og vyer og drømmene fly
mot tinder og tårn over land, over by,
du finner nok sola et sted under sky! Tralalalalala!
Her er polka ellevill, polkajenters sæle spill,
polkagutter iler til og dansen går i blodet!

Sving deg i dansen som om du har ving! Tralala! Tralalala!
Regn ikke timer og tell ikke ting! Tralalalalala!
Vår dans er en drabelig livseliksir
på en og og på to og på tre og på fir`!
Det er bare glede i dette revir! Tralalalalala!
Her er polka ellevill, polkajenters sæle spill,
polkagutter iler til og dansen går i blodet!

(95) LILL` ELISE ANNERLEDES

Ola minner oss om at det finnes mennesker med sårbare sinn

Mel.: Elvira Madigan

Lill` Elise annerledes hun er ikke slik som oss,
vandrer stier helt alene, gråter sårt når noen slåss.

Lill` Elise annerledes, det er bare hun som vet
av oss alle her i verden at hun har en hemm`lighet.

Lill` Elise annerledes sniker ut ved morgengry,
drikker dugg av blomsterblader når vår sol er yr og ny.

Lill` Elise annerledes har en kjær og trofast venn,
sommerfugl i dans på engen, kjenner ham så godt igjen.

Lill` Elise annerledes drømmer sitt om eng og mo
dikter eventyr og viser om sin fred i skogens ro.

Lill` Elise annerledes gråter sårt når noen slåss.
Vi bør spørre lill` Elise: Vis din verdens fred til oss.

(96) DET KNIRKER SEG TIL

Ola spør et eldre menneske om hvordan det står til, og får et overraskende svar

Mel.: Å jeg vet en seter

Selv om mye knirker / eller ikke virker,
selv om mye henger, disser eller slenger,
har jeg mot i brøste´, også har jeg løs te´
det å være fjorten år på epleslang!
Oppi hue / har jeg ei stue,
der er det plass nok til drømmer og syn,
fantasier, fiksfakserier
hopper og spretter som olja lyn!

Kroppen min har bremses, kraft er bare remser,
ikke lett å spille / alt man gjerne ville!
Selv på 60-meter´n / fomler jeg på leter´n
etter mine briller så jeg finner mål!
Oppi nøtta / dit har jeg fløtta
alt jeg kan finne av moro og sprell,
griper nuet / her på min tue,
suger og nyter min karamell!

Man kan ha rulatur / selv som inspirator!
Grånet hår og fjoner / eier også toner!
Gode, gamle tanker / e`kke kun skavanker,
noe heter kunnskap eller visdomsord.
Oppi skolten / ligger revolten,
den som skal gi oss den rette attest,
skjønt det knirker, lurer og lirker:
Vi som er gamle er også best!

(97) LUSE-FRANTZ

Ola har opplevd en av Oslos beste originaler, Frithjof Kristiansen (1883-1958)

Mel.: Verdens største idiot

Han har vitterlig fortjent ei vise,
Frithjof Kristiansen fra heromkring.
Livet levner ingen lutter lise,
og for Frithjof nesten ingenting.
Han var Luse-Frantz med skramlekjerre,
samlet flasker og metall og skrot,
og som stolt og nøysom egen herre
tok han hånd andres rusk og rot.

Og jeg så`n en gang i gamle Vika,
henved Pipervika kirkes mur,
ting på kjerra ble han neppe rik`a,
men han tok vår søppel i retur.
Og vi stimlet om ham, gatas unger,
pjokk og pode og en høylydt knekt
sto med store blikk og tause tunger
med no` bortimot basal respekt.

>>>

En gudfryktig, enkel mann av ære.
Tilbudt almisser, men takket nei,
Kunne hatt sin trygd, men lot det være.
Ville gi sin skatt, de tok den ei.
Noen skaffet ham madrass til veie
av den rette type og fasong,
men han foretrakk sitt faste leie,
noen kølasekker og betong.

Ba en bordbønn der han satt på trappa
med no`n kjøttboller og kald potet,
godt formant av mamma og av pappa,
trygg på dette at Vårherre vet.
Presten Wisløff i Trefoldigheten
var hans hjelper og solide venn.
Frantz satt bakerst, etter menigheten,
ga sin skjerv og tuslet stille hen.

i kan se ham for oss; skjeggstubber,
skyggelue og en loslitt frakk,
ingen skinner, selve livet skrubber,
men han svarer med en ydmyk takk.
Så kom tiden for hans sykeleie,
skjønnte godt det var hans siste bolk,
ville gjøre opp for stell og pleie
slik det høver seg for ærlig folk.

Hist på Vestre Gravlund stedt til hvile,
hadde selv betalt for grav og stell,
høy og lav tok del i seremonien,
tus`ner utenfor tok stilt farvel.
Og hva ellers her er å berette
om et liv som skred fra sort til hvitt...
på hans gravsten står no` slikt som dette:
Salig er det rene hjertet ditt.

(98) REPRIMANDE!

Ola tar et oppgjør med selvnyttere, bedrevitere og døgenikter

Mel.: Oh, no John! (eng.trad.)

Til deg som visste best av alle, sto på trassig fundament,
selv når muren skulle falle / hentet du deg ny sement:
Skam, frende, lyser jeg over deg!

Til deg som aldri gadd å yte, det fikk andre ta seg av,
hadde mer enn nok å nyte, trengte ikke syt og krav:
Skam, frende, lyser jeg over deg!

Til deg som slo før tanken talte, glemte alt for full kontroll,
heller ei når hanen galte / var din tanke i behold:
Skam, frende, lyser jeg over deg!

Til deg som aldri mente noe, la deg dorsk til andres valg,
hadde hender nok å toe, mening la du ut for salg:
Skam, frende, lyser jeg over deg!

Til deg som pep i dunkle gåter / ballett inn i tåkesnakk
og som ennå alltid låter / slik som dette: Kvakk, kvakk, kvakk...
Skam, frende, lyser jeg over deg!

(99) SLÅTTEKAREN

Ola opplever at synet av mannen som raker høy har noe tidløst over seg

Mel.: Eg gjette Tulla

Han hadde slått av og det var høst,
han gikk på marken med rake.
Han sang ei vise med rusten røst,
og tida vendte tilbake:
Hun var så mjuk og han var mann.
Og det var dans over vangen,
og det var sol over sangen.

Der foran lå det ei linje lang
med fór for hester og krøtter,
og alles grøde og traktement,
og liv i leikne småfötter.
Hun var så mjuk og han var mann.
Og det var dans over vangen,
og det var sol over sangen.

Se der! et lite men sinnrikt reir,
han ga det friplass på siden.
Det er vår drivkraft å lage leir
den dag vi trenger i tiden.
Hun var så mjuk og han var mann.
Og det var dans over vangen,
og det var sol over sangen.

Han sveipte over med tunge tak
så høyet lå der for vinden.
Han rettet ryggen og sto der rak,
hun sto ved leet og grinden.
Hun var så mjuk og han var mann.
Og det var dans over vangen,
og det var sol over sangen.

Hun kalte på ham, nå var det non
og det var dekket til sete,
en tid for fóring og muntrasjon,
og lette byrde med bete.
Hun var så mjuk og han var mann.
Og det var dans over vangen,
og det var sol over sangen.

(100) Å KOMME TIL GARDS

Ola, ferdakaren, er framme etter sin fjerde store vandring

Mel.: Jeg råde vil alle

Å komme til gards er et mål for oss alle
når ferden er omme og dagen på hell.
Jeg børster mitt veistøv i solstrålefallet
og bys inn til ferda-rast lenge og vel.
Jeg hilses med ære
blant kjente og kjære,
og benkes blant frender
fra sådanne stender
der ingen er konge og ingen er trell.

Nyss kommet til gards får jeg høyeste sete
og husholdets retter bys rundhåndet fram.
Jeg trenger ei lenger villfare og lete,
min uro forsvant da jeg gikk over tram.
Jeg kom over fjellet
og vet å fortelle
om tinder og blåner
og stien som skråner
mot teiger og tufter og garden ved strand.

Takknemlig traktert henved varmen fra grua
med eimen av tyri som hjemlige drag,
slås dørene opp til den gjeveste stua
med navngjetne frender på rekke og rad.
Jeg synger min vise
om lede og lise
og kjentfolket sukker,
jeg takker og bukker
for fortid og framferd og kvelden i lag.

Nyss sittet i gilde blir vist meg mitt leie
med ønske om fred og en stillfaren natt.
Jeg har hva jeg trenger av omsorg og pleie,
en knagg for min trøye og en for min hatt.
Jeg bærer i skreppe
mitt gods og mitt teppe,
hva enn jeg forvaltet
av intet og altet
og Soria Moria eventyrslott ...

--- 000 ---